

WAITING KILLS

BEING TRANS/GENDER-
QUEER
SHOULD BE
CELEBRATED

ZINE

WAITING
TO GET WHAT
YOU NEED CAN
ALSO FEEL ONLY
AND HOPELESS

LET'S CELEBRATE
BEING
TRANS/GENDER-
QUEER, SHARE
OUR STORIES,
AND REMEMBER
THOSE WHO ARE
NOT LONGER WITH
US, TOGETHER
THROUGH ART.

SEND
YOUR
ART BEFORE

WOULD YOU LIKE
TO SHARE SOMETHING
FOR A SECOND
EDITION?

SEND YOUR ART TO:
WAITING.KILLS1312@GMAIL.COM

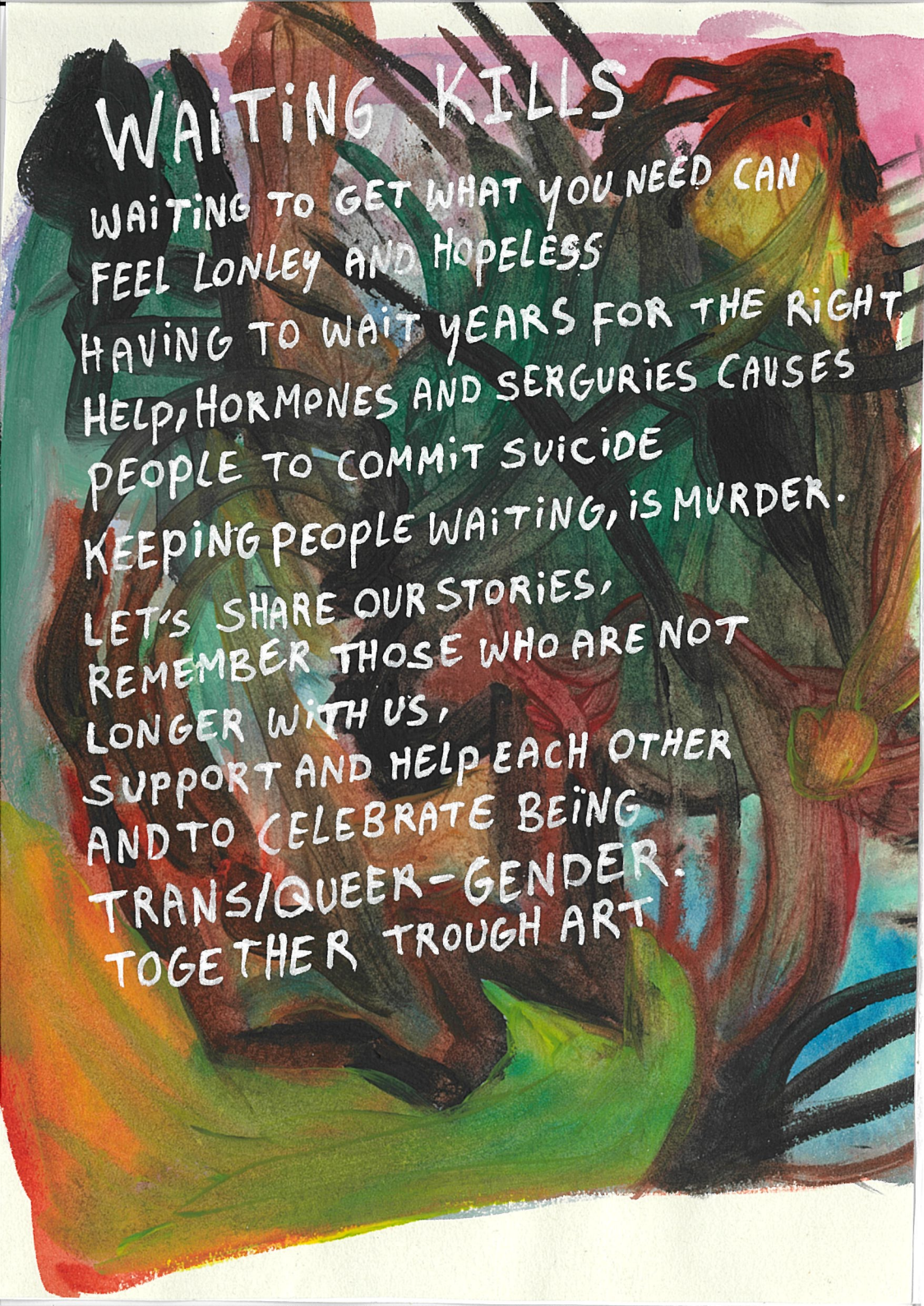
MAIL:

WAITING.KILLS1312@GMAIL.COM

WAITING KILLS

FASTER ACCESS TO CARE IS
ESSENTIAL TO SAVE LIVES.

WAITING KILLS

WAITING TO GET WHAT YOU NEED CAN
FEEL LONLEY AND HOPELESS
HAVING TO WAIT YEARS FOR THE RIGHT
HELP, HORMONES AND SURGERIES CAUSES
PEOPLE TO COMMIT SUICIDE
KEEPING PEOPLE WAITING, IS MURDER.
LET'S SHARE OUR STORIES,
REMEMBER THOSE WHO ARE NOT
LONGER WITH US,
SUPPORT AND HELP EACH OTHER
AND TO CELEBRATE BEING
TRANS/QUEER-GENDER.
TOGETHER THROUGH ART

Ik heb vaak nagedacht over uitingen van Transgender Pride.

Pride betekent trots, maar wat is trots voor een persoon die getekend wordt door een afgrijzen van hun eigen lichaam?

Exact om deze reden zie je vaak dat Transgender Pride gekenmerkt wordt door manieren om te passen, om herkend te worden als het gender dat je wilt zijn.

Dit is, ongetwijfeld, een belangrijk onderdeel van de ervaring, van die eerste keer kleding uitproberen tot het beginnen van HRT, een groot deel van je beleving zal worden beïnvloed door het proces van passen.

Er is wel een risico als je je geluk vastmaakt aan de mate waarop je passt, want voor een grote mate is passen gebaseerd op de manier waarop cis mensen naar je kijken en hoeveel je op een cis persoon lijkt. Dit bindt je aan een stel cisgender schoonheidsnormen, die vaak al moeilijk genoeg zijn te bereiken voor een cisgender persoon, laat staan een transgender persoon. De scherpe kaaklijn en brede schouders van een transgender vrouw passen niet binnen het cisgender plaatje van een zachte vrouw gevormd door rondingen. Het korte postuur en de muzikale bromstem van de Transgender man past niet binnen het nauwe concept van een rauwe, grote en sterke cisgender man.

Om geluk te vinden heeft het geen zin om je vast te maken aan schoonheidsnormen die niet eens bereikbaar zijn voor veel cisgender mensen.

De bedrijven die die normen bedenken willen je niet gelukkig zien, de mensen die de grenzen van gender proberen te bepalen willen jou alleen buitensluiten.

Daar wil ik niet mee zeggen dat je geen geluk kan vinden in passen, goede kleding vinden en hormonen krijgen kan ongelooflijk behulpzaam zijn, maar ik wil graag je idee van Pride wat uitbreiden.

Ik wil graag dat je leert houden van Transgender mensen.

Dat je leert houden van de eigenschappen die uniek zijn aan transgender mensen.

Ik wil dat je leert houden van transgender stemmen. De muzikale transmasc timbre, de zachte transfem stem met dat zalige rafelrandje. Luister naar trans artiesten, naar trans mensen om je heen, voel die stem langs je ruggengraat kruipen terwijl een trans persoon in je oor fluistert, hoor trans mensen juichen, lachen, schreeuwen. Voel die resonans in je ziel. Streel de zachte haartjes op een transgender gezicht, schets de hoeken van een transgender lichaam, lees een transgender tekst en bekijk transgender kunst.

Buiten trans lichamen, bewonder ook de unieke ervaringen van een transgender bestaan; Geniet van het gevoel van gemeenschap wat je krijgt als je een mede-transgender persoon herkent. Dat warme gevoel van herkenning en de ontspanning van een omgeving zonder oordeel. Praat met transgender mensen over hun unieke ervaring met hun eigen gender, ik heb meer geleerd over mannelijkheid in een gesprek met een trans man dan in 20 jaar aan mannelijke opvoeding. Deel je ervaringen, voel het gewicht van je schouders glijden en laat gedeeld geluk je optillen tot nieuwe hoogtes.

Praat, leef, ervaar een transgender bestaan.

Wees trots op dingen waar je niet trots op mag zijn.

Wees trots op alles wat je transgender maakt.

IK VOEL NOG STEEDS DEZELFDE PIJN ALS TOEN
ALS IK ER AAN TERUG DENK.

HET IS MOEILIJK OM ER OVER TE PRATEN & MIJN
GEVOELENS TE DELEN OVER DEZE PERIODE.

IK WAS 19 JAAR TOEN IK SMEEKTE OF ZE ME TERUG
WILDE NEMEN IN HET TRAJECT.

DAT MOCHT OP 3 VOORWAARDEN:

1. IK ZOU STOPPEN MET D.I.V HORMONEN.

2. IK ZOU EEN BAAN/STUDIE VINDEN

3. PSYCHOLOGISCHE HULP INSCHAKELEN.

IK WAS HETER NIET MEE EENS, IK HAD GEEN ANDERE KEUS.
EN GING AKKOORD.

NA EEN HELE LANGE TIJD, EN HEEL VEEL GEDOE. **20 JAAR**

KON IK TERECHT BIJ EEN PSYCHOLOOG
ONDERTUSSEN WAS IK GESTOPT MET TESTASTERONE.

EN WAS IK BEGONNEN MET EEN BAAN.

IK LIET HAAR GELOVEN DAT IK SUPPER STABIEL LEVEN HAD
EN DAT IK NIET MEER ZO SOMBER WAS.

EINDELIJK MOCHT IK AAN DE HORMONEN VIA HET RADBOUDUMC.

NU VOEL IK ME PAS ECHT STABIEL, WANT DAT WAS HET
ENIGE WAT ME DE RUST EN RUIMTE KON GEVEN OM
AAN DINGEN TE WERKEN. EN STAPPEN VOORUIT TE
ZETTEN.

IK BEN WOEDEND
OP HET TRANS-
ZORG-SYSTEEM

EN IK ZAL
M'N
WOEDE
RICHTEN
WAAR DIE
HOORT

Aan de Medische Professionals.

Geradbraakt zat ik bij jou, je keek me met medelijden en lichte verwarring aan. Het was duidelijk niet je veld van expertise en dat liet je merken. Toch wilde je verhaal halen, kijken of ik daadwerkelijk wilde beginnen aan een beter leven. Het is dapper, dat je ondanks je volledige onkunde, je je expertise zodanig vertrouwde dat ik mij voor het eerst moet verdedigen tegenover een medische expert. Het feit dat ik daarna aan jou moest uitleggen welke zorg je me kon bieden bracht je maar een beetje in verlegenheid, het masker van medische professionaliteit heb je behouden. Het is een ervaring waar, als ik erop terugkijk, dankbaar voor ben, want het heeft me voorbereid op de inquisitie die mij wachtte.

Toen ik de mailtjes binnenkreeg, dat ik beginnen kon bij Psytrans, de El Dorado van de wanhopige transgenders, duurde het even voordat ik opluchting voelde. Deze opluchting was ik ook al snel weer kwijt, toen het proces daadwerkelijk begon. Mijn psycholoog, verontschuldigend, keek je me elke afspraak aan, terwijl je mij volledig emotioneel blootlegde. Met geoefende halen sneed je me open, porrend in mijn binnenste om te kijken waar de pijn lag. Tegen de tijd dat je onderzoek voorbij was, overhandigde je me naald en draad en stuurde me op weg. Een volgende patiënt wachtte, die net zoals ik zo lang gewacht had voor deze behandeling. De rest van de dag moest ik mezelf maar bij elkaar rapen, duwde ik mijn hart weer op z'n plek, kotste ik mijn gevoelens er weer uit. De volgende week mocht ik weer, met dezelfde teisterende vraag als rode draad: "Weet je het wel zeker?"

De vraag ging voorbij frustratie, je voelde hem in je botten, hij trok als een kilte in je lichaam. Als water in een doorweekte jas. Geen warmte voelde ik meer in mijn lichaam, slechts de warmte van anderen bereikte mijn verkleumde ziel. Ik mocht me ook niet goed voelen, afwezigheid van pijn was een schuldbekenenis. Ze waren op zoek naar een ziekte namelijk, een ondraaglijke pijn die behandeld moest worden op een perverse manier. Ik werd met mijn gezicht in die pijn gedrukt, elke keer weer opnieuw, je gezicht was verontschuldigend maar je hand was resoluut. Keer op keer totdat ik volledig was blootgelegd, totdat ik voor de laatste keer was afgetast. Toen had ik een paar weken rust, wachtend op een second opinion. Bij die afspraak werd verontschuldiging vervangen door kille efficiëntie, in minder dan twee uur herhaalde zich de martelgang van de weken daarvoor. Onverschillig wroette je rond, tot je de pijn eenmaal gevonden had. Met een laatste paar woorden van advies stuurde je me weer weg, met naald en draad alweer in handen.

Er is mij vaak verteld dat ik dankbaar moet zijn. Dankbaar dat het allemaal zo snel is gebeurd, dat mijn beul zo efficiënt te werk is gegaan. Er wordt gesproken van gezondheidszorg, dat vertelt mijn verzekering me tenminste. Het voelt echter vreemd, want ik heb geen zorg ervaren. Slechts een bureaucratisch, vernederend proces.

Mijn lichaam is niet van mij.
Het is van jullie.

Mij rest slechts om te smeken.

Thalia

when I hurt too much
I push and fold my body together
legs over chest until I am
short of breath

anticipating change
release of circumstance

difference

why is this the only way I feel?

I will not be insignificant

I will be endless

so I escape into endlessness whenever I feel pain
a way to cope
with debts of generational trauma
in my body

brain

no feelings
no one's past
ever just walked away
experience does not vanish
history does not expire
energy changes into mass
or

when we put

cop cars
military depots
cargo trains

on fire
we use mass to create energy
again
and again

we modify, we transform, we transition

I transition

what if we finally stop to dissociate our feelings

so we many use the discontent,

the shock

the horrors

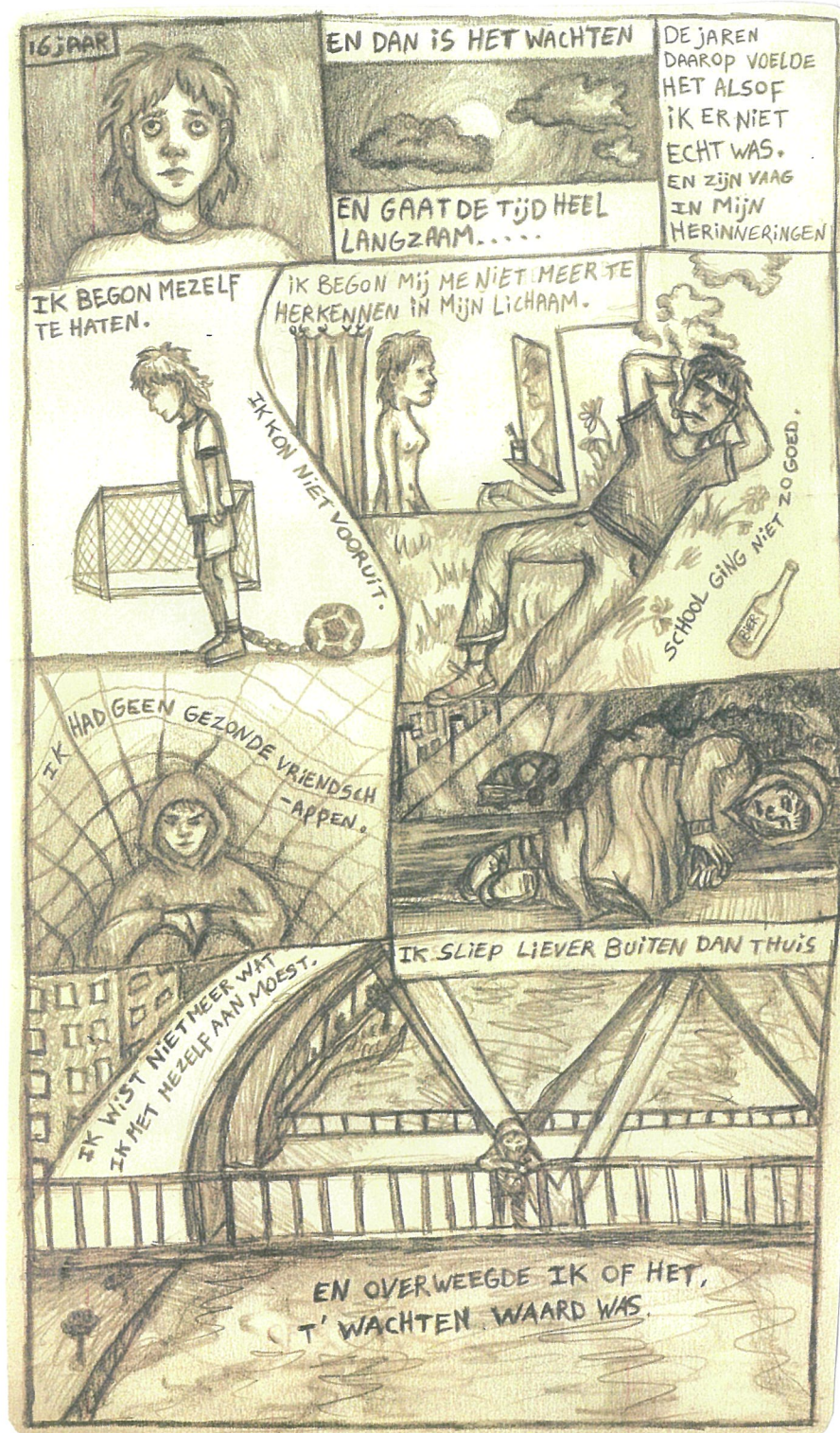
to abolish the everyday
that capitalism creates

what if we change

what if we need magic

to be safe

anticipating change
release of circumstance

difference

Extermination only takes days
to build news can take ages
but I will be patient
I want to capsize a new gender like how pirates take ships
I will find myself in a sea filled with anarchist bliss

When I was a kid I did not want my body, Not because I knew I was trans. But because I wished to be magic.

I wished to disperse into thin air, to no longer walk on this earth but to transpose.
If I changed my means.
If I squeezed my eyes.
Then there would be light.
I would become a star.
Luminescent would be my skin.

One day I would ask the right questions
I would fall in love, get the right answers
And just like that the transformation would begin

Before knowing politics
I already knew,
I never wished to be a body as in a capitalist prison.
Seen as flesh and bones made a product of gender, patriarch colonialism.

I wanted to move energy
I will become change

like flux
like magic

CONTACT: RATJE@RISEUP.NET

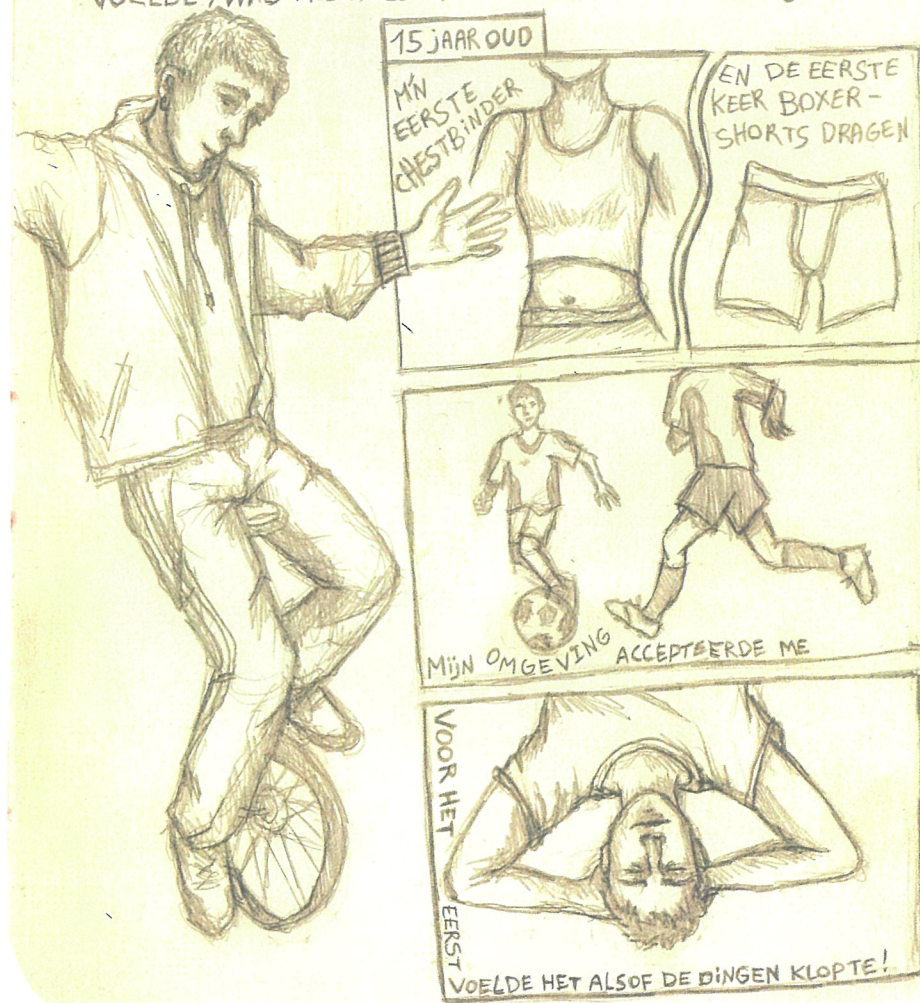
NIJN

MAIL: PLUIS@PUSCII.NL

Tijdig

TOEN IK IEDEREEN VERTELDE HOE IK ME ECHT
VOELDE, WAS ALLES LEUK & NIEUW. IK VOELDE ME VRIJ

Faggots Killed Jesus

By : Grace

little mouses

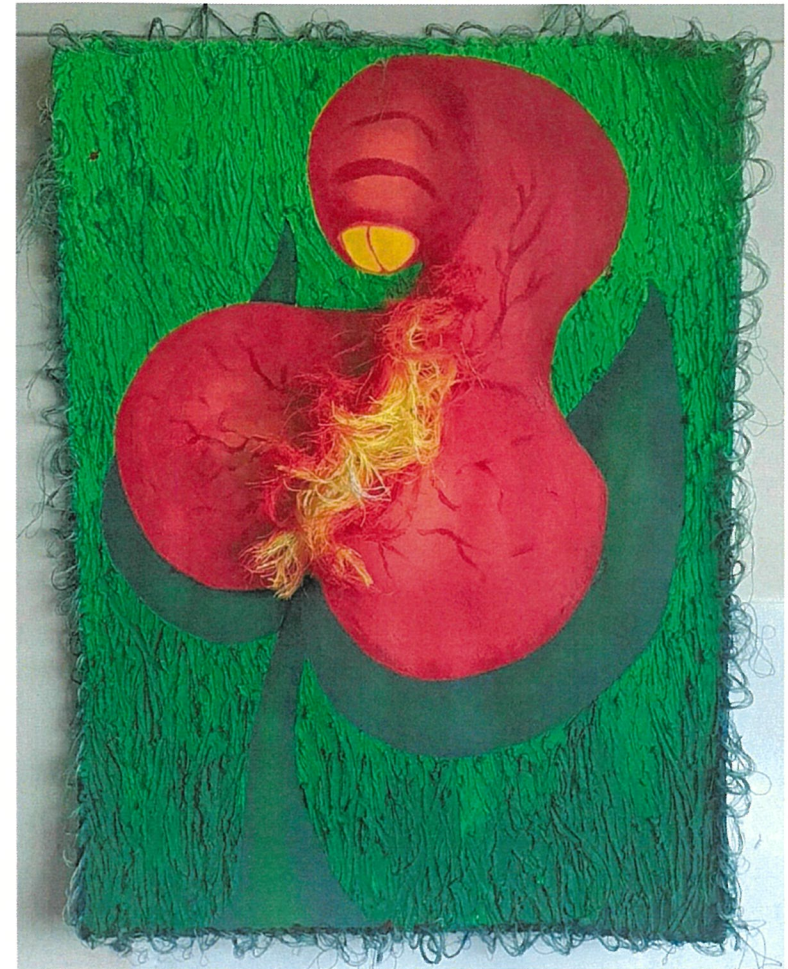
sewn on skirts
the ladies club
you knew you'd be the first

one last dance
taking us all to the
Otherside.

the forever contrarian
appraiser of suicide.
legacy children
transvestites in tights

Pakistan partisan podcast
one last cackle.

You shout at me:
"[redacted], did you know, we killed Jesus?
Fags killed Jesus!"
And that usual cackle burst forth
through broken lips, that
content face, one last

INSTA: @N...I...N

Ik haat m'n psycholoog.

By: Thalia

De priemende vragen, de constante notities, elk woord dat verkeerd geïnterpreteerd kan worden, de handtekening die ik nodig heb om verder te gaan met mijn leven.

Ik heb geluk gehad. Dat weet ik. Binnen enkele maanden kon ik beginnen bij Psytrans, een proces waar sommige mensen jaren over doen. Ik heb in enkele maanden mijn traject afgerond en nu heb ik mijn diagnose. Mijn leven kan beginnen. Toen mijn psycholoog dit echter tegen mij zei, moest ik een vreemde wanhopige woede onderdrukken. Haar verontschuldigende blik toen ze zei dat het nog enkele maanden zou duren tot ik een endocrinoloog kon zien wist deze withete woede niet te blussen.

Je moet het niet verkeerd begrijpen, ik ben enorm dankbaar dat zij mij heeft geholpen, dat ik dit allemaal heb mogen doen, maar ik heb me nog nooit zo machteloos gevoeld dan toen ik werd gediagnosticeerd. Je wordt elke afspraak volledig blootgelegd, trauma's en angsten

Nex Straatmeijer

Contact: nexstraatmeijer@gmail.com

Deze prent laat iemand zien die zijn handen in zijn borstkast graaft.

Hij is het zat om elke dag zijn binder te dragen maar kan ook niet zonder naar buiten.

Het zit strak en het is soms oncomfortabel, maar het geeft hem wel het gevoel dat hij eruit ziet zoals hij zich van binnen voelt.

Het laat anderen zien wie hij is.

Het zorgt ervoor dat hij als man gezien wordt.

Hij is heel dankbaar voor de binder en het gevoel dat het hem vanbinnen geeft, maar zijn lichaam is het soms zat het te dragen en zou willen dat het eindelijk eens een keer niet meer hoeft, dat zijn borstkast al plat is zodra hij wakker wordt.

Dat hij niet twee keer hoeft na te denken als hij zich s'ochtends een t-shirt over zijn hoofd trekt.

Dat hij zich niet op het strand hoeft af te vragen hoe mensen hem zien.

Dat hij naar zichzelf in de spiegel kan kijken zonder zijn handen voor zijn borsten te houden om te kijken hoe het eruit zou zien als ze er niet waren.

Hij is dankbaar voor het pantser dat hij kan dragen maar zou willen dat hij zich zonder ook heel zou voelen.

worden omhooggehaald om te bewijzen dat je ze hebt.

Terwijl je hoofd nog tolt van de

pijnlijke herinneringen en ervaringen kijkt ze je al
verontschuldigend aan om je te vertellen

dat de afspraak voorbij is. Ze vroeg altijd nog of ik iets leuks
had om te doen die dag, een

erkenning dat ze mij pijn aan het doen was en tevens een
erkenning dat zij niks kon

betekenen voor me.

Ik haat haar niet. Niet daadwerkelijk. Niet rationeel. Toch
verlaat de spanning mijn lichaam

niet, de uren voor en na elke afspraak. Ik kan het haar niet
kwalijk nemen, ze is simpelweg

de beul in een systeem dat duizelingwekkend verwarrend en
groot is. Voor mij is ze echter

het gezicht van dat systeem. De enige met het gore lef om mij
in de ogen aan te kijken

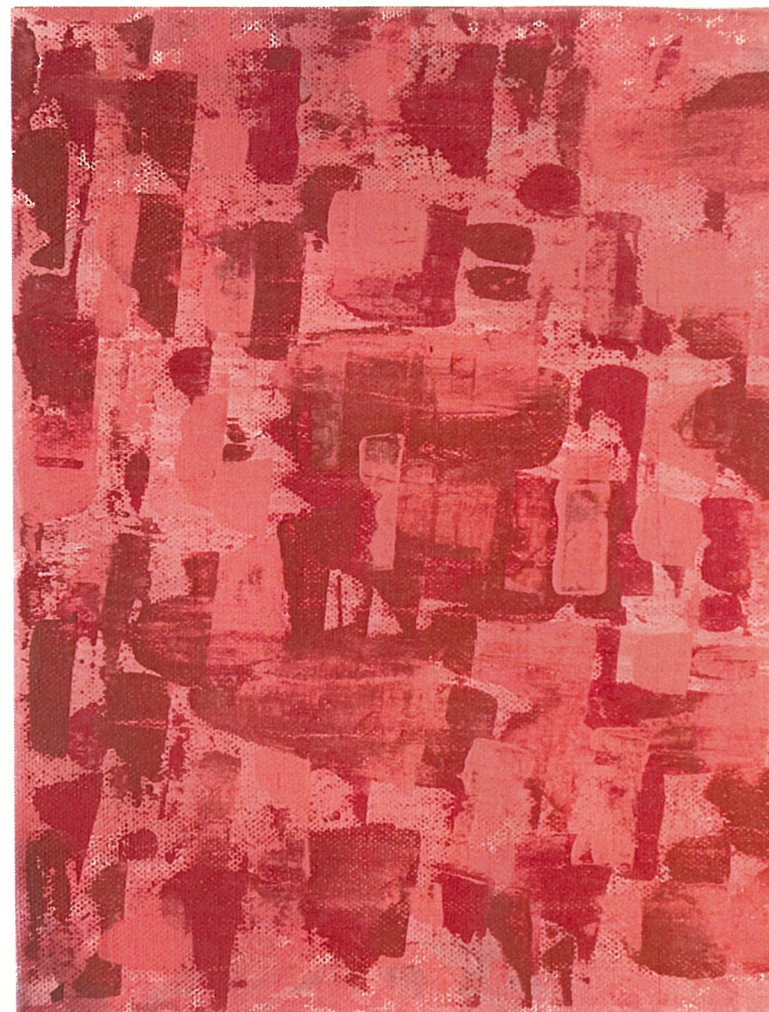
terwijl ze me vertelt hoe lang ik nog op zorg zal moeten
wachten. Ze probeerde het ook echt

zo comfortabel mogelijk te maken. Toch is het moeilijk om
liefde uit te dragen voor een beul,

hoe snel en pijnloos die ook het hoofd van je nek kan
scheiden.

Ik hoop op een nieuw systeem. Waar zorgverleners zorg
kunnen verlenen, in plaats van dat

ze gedwongen worden om wanhopige mensen door hoepels
te laten springen totdat ze **INSTORTEN.**

finished it within a few hours, how I normally do when I work on a painting. I don't like to finish a painting the day after or even later. When I started painting my feminine energy the whole process was very different. I used different shades of red but I just couldn't paint in a way I was content with the result. I painted for hours and then I just stopped, feeling very frustrated. I had to continue the next day because I wanted to finish it. After trying and failing and trying I came to a point where I liked what I painted. I finished it not being as satisfied as I was with the blue one. But I finished it. It was interesting to see how my inner conflict occurs in my art, how it was represented in the creative process. For some time, I kept liking the blue painting more. At a certain point I liked the red one a bit more. Now I like them equally.

SCHROEF

05/12/25

dagen vervagen en de
tijd tilt stug trager
ik laat me gaan
draag mezelf mee
zakt in drijfzand
steeds maar lager
gevangen in
mijn glazen bol
beheemt het wachten
me de adem
tot alles stilstaan
dan waag ik me
kopje onder in
het donker vind ik
de kracht, mijn vuur
in het zand heeft me
scherpen gebracht
wanhopen geplakt tot
ik loop over glas
waar ik me bedacht
dat zachtjes, voorzichtig
peuk ik de kans
ik ben van kristal
of misschien diamant
en de druk was zo lang
ik ben niet meer bang
ik straal in de nacht

INSTA: @Het.Zijn.MAAR.WOORDEN

A self-portrait in different colors

By: Matteo

When I was at the age between 14 and 18 I was struggling a lot with my gender identity. I just couldn't figure out what I was. This feeling, this confusion made me go insane. I felt as if every day I had to make a decision about my gender: To which toilet do I go in school or in public? By which name and pronouns do my friends, family, fellow students, teachers, doctors call me? How do I choose to be addressed if I have to fill out a form? Every day I had to make a decision I simply couldn't make. At this time, I was seeing my therapist often and we talked a lot about masculine and feminine energy. We agreed that every person, in our opinion, has of both, regardless of their gender. Someone can have many male characteristics, but it wouldn't make them a man. So I thought: how should I ever find out what my gender is? During this time I also went to my acupuncturist sometimes and she advised me to try to paint my own male and female energy. So I did. Even though I now think the colors I used are very stereotypical, back then it felt right for me to use exactly those. I chose different shades of blue to paint my masculine energy. The process of this painting felt intuitive, and I was (really) satisfied with the result. I

